

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ

ਐਰਿਕ ਵੈਸਟਨ, ਸੀਜੇ, ਅਤੇ ਕਪੂਰ, ਜੇ.

ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਸ਼੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼ ਵਾਰ ਦਿਆਲ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ,— ਉੱਤਰਦਾਤਾ,
1952 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 3-ਡੀ

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ—ਆਰਟੀਕਲ 226—ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ— ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ, ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਨਾ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ—ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ—ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ -ਕੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-ਤੀਜੀ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ-ਕੀ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦਾ ਰੁਖ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਲਈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਲਈ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਰੰਗ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਸਨ। ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਨੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ, ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਾ ਸੋਚੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇੰਨੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਹਨ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕਬਜ਼ਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਐਕਟ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਾਜ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਪਿਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਰੋਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਹੂ ਖਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜੋ ਤੀਜੀ ਪਿਰ ਦੁਆਰਾ ਕਰੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ, ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਪਿਰ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ , ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ: -

- (1) ਕਿ ਇਹ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੰ: 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਟਨੀ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।
- (2) ਕਿ ਇਹ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੱਕ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਨਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 3 ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ।

ਬਿਸ਼ੰਬਰ ਦਿਆਲ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵਚਰਨ ਸਿੰਘ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ.

ਕਪੂਰ, ਜੇ. - ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਦਿਆਲ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ, ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਜੇ.ਐਨ. ਸਨਿੰਗਲ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ, ਦਿੱਲੀ ਸਥਿਤ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 284 ਦੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ।

ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਸਿੰਗਲ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਦਿਆਲ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸਿੰਨ ਗਾਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ

ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਦਭਾਗਾ ਹੈ ਕਿ ਸ.

ਨਾ ਹੀ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ? ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹਨ ਅਤੇ' ਹੋਰ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਡਬਲਯੂ.

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼- ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਨਤਕ ਅਫਸਰਾਂ ਦਾ 'ਜੰਗ ਦਿਆਲ' ਕੀ ਸੰਸਕਰਣ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਸਤੰਬਰ, 1947 ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਤੋਂ ਆਏ ਅਤੇ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 284 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਪਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੁਆਰਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।, ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਤੋਂ ਦੁਕਾਨ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਲਈ ਸੀ। ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਮਾਲਕ-ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 3, ਸਿਰਫ਼ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ-ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਰੁਪਏ 130 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਤੱਥ ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। 6 ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਲਖਮੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਸ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦਰਸਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ 28 ਸਤੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਇਸ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਦੁਕਾਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਆਰਡੀਨੈਂਸ (ਆਰਡੀਨੈਂਸ IV) ਦੀ ਧਾਰਾ 6(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। 1947) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਲਾਅਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ XXIII © £ 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਜੋ ਉਥੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਨ, ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਦੁਕਾਨ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਗੌਥ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ 10,000 ਰੁਪਏ ਲਏ ਸਨ। ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ 130, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। 6 ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਕਸਟੋਡੀਅਨ, ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ), ਕਿ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੇਪਰੀ (ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ) ਲਈ ਪੁੱਛਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਰਡਰ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ

ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਹੋਰ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਆਰਡਰ ਅਤੇ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬਨਾਮ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸ੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼-ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਹ ਦਿਆਲ ਜੰਗ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਅਪੀਲ ਉਹਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ- ਇਹ ਮਾਮਲਾ 20 ਫਰਵਰੀ 1948 ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮਿਸ਼ਨਰ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਅਕ ਹੋਰਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ : -

ਕਪੂਰ, ਜੇ.

“ਸ੍ਰੀ ਆਹੂਜਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੀ.ਯੂ.ਐਸ

ਟੋਡੀਅਨ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਲਕ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਆਹੂਜਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅਪੀਲ ਲਾਂਟ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਹੁਣ ਕਸਟਡੀਅਨ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਬਕਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉਸਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਦੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸਮਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਐਨੀਲ ਬੇਅਸਰ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ”

1 ਦਸੰਬਰ 1948 ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੇ 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(2) (ਬੀ)(iii) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। 13 ਦਸੰਬਰ 1948 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਐਸ.ਪੀ. ਅਡਵਾਨੀ ਨੇ ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ (ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਾਂਤ ਇਵੈਕਿਊਈ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ) ਰੂਲਜ਼, 1948 ਦੇ ਨਿਯਮ 21 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਡਿਪਟੀ ਕਸਟਡੀਅਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਤੋਂ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ ਸੀ।

ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ, ਫਿਰ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਕੇਅਰ-ਟੇਕਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦੌਰਾਨ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼-ਲਖਮੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਹ ਮੋਹਰ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੀ. ਜੰਗ ਦਿਆਲ,

ਉਸ 'ਤੇ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ- ਨੂੰ ਇਹ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਮਿਸ਼ਨਰ, ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ:
- ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ

others

- (i) ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ *ਸਪੁਰਦਾਰ* ਜਾਂ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ *Kapur, J.* ਕਸਟੋਰੀਅਨ ਕੋਲ ਸੀ ਅਹਾਤੇ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
- (ii) ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ 3 ਦਸੰਬਰ 1948 ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਭੇਜੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਗਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਕੋਈ ਮੁੜ ਸੀਲਿੰਗ ਹੋਈ ਸੀ।
- (iii) ਹੁਕਮ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:-

*' * ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਚੌਕੀਦਾਰ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹਾਂ

ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਪੱਤੀ 1947 ਦੇ ਐਕਟ XIV ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਕਾਸੀ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਥਿਤ ਘੁਸਪੈਠ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਬਿੰਦੂਆਂ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। "

- (iv) ਇੱਥੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨਿਕਾਸੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਟੈਂਡ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕਸਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਚੌਕੀਦਾਰ ਨੇ ਇਸ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਇਵੇਕੂਏ ਹੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਧੋ ਲਏ। ਜਾਇਦਾਦ ਗੈਰ-ਨਿਕਾਸੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਨਿਗਰਾਨ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵੀ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਉੱਠਣਾ ਜਾਂ ਡਿੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(v) ਰੀਸੀਲਿੰਗ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: -

“ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ 'ਖੁਰਲੀ ਵਿਚ ਕੁੱਤਾ' ਦੀ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਤਸਕਰੀ ਦੇਵੇਗੀ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਦਫਤਰ ਲਈ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਹੁਣ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ”

-----ਉਹ ਦੋ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 1 ਦਸੰਬਰ 1948, ਕਪੂਰ, ਜੇ- ਅਤੇ 13 ਦਸੰਬਰ 1948, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਸ ਟੋਡੀਅਨ ਇਸ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੋਈ ਰੀਸੀਲਿੰਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਾਬਕਾ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

5 ਜੁਲਾਈ 1949 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਕੇ. ਚੌਧਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਪਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਨੇ ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸਮੇਤ ਹੁਣ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਕਿ ਉਹ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀਆਂ ਮੁਹੰਮਦਨ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਮੁਹੰਮਦਨ ਦਸ ਕੀੜੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਸੈਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫੀਕੇਸ਼ਨ - ਕੈਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਮਿਤੀ 28 ਮਈ 1949। ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ * ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਫ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਇਕ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਹੁਣ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਓ, 13 ਦਸੰਬਰ 1947 ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਆਏ

ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਅਤੇ ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ-ਖੁਸ਼ਾਲ ਸਿੰਘ ਪਾਗਲ ਉਸਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ- ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੁਕਮ ਮਿਲਿਆ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਕੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ। v.

ਦੇਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦਿੱਤੇ ਹਨ- ਸਮਝੌਤਾ ਕੀ ਸੀ। ਜੰਗ ਦਿਆਲ ਦੇ ਪੈਰਾ 4 ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਮਝੌਤਾ- ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਅਤੇ ਮਿਸ਼ਨਰ ਵਜੋਂ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਗੇ,

ਸ਼ੇਖ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ-ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਸਤੰਬਰ 1947 ਤੋਂ ਵਪਾਰ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਮਝੌਤਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਹੋਰ, ਪਰ ਸਮਝੌਤਾ. -----

ਵਿਚ ਵਾਅਦਾ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨਗੇ।

ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ vit. ਉਸਮਾਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖੁੰਝ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ, ਇਸ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਉਹ ਲਾਗੂ ਰਿਹਾ ਅਤੇ 27 ਫਰਵਰੀ 1952 ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਮਿਸਟਰ ਸ਼ਿੰਗਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 3 ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ, ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਕੋਲ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਗਰਾਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਿਵਾਸੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਨੰਬਰ 3 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, "ਹੁਣ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੇਦਖਲੀ ਨੋਟਿਸ" ਨੂੰ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਕੁਤਬ ਰੋਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪਿਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਤਾਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਦਸੰਬਰ 1950 ਵਿਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਟੋਡੀਅਨ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ 'ਬੇਹੱਦ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ' ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਅਜੇ ਵੀ ਜਾਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, "ਗਿਆਨ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਪੈਰਾ 5 ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ"। ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਪਾਗਲ ਉਸਮਾਨ ਨੇ ਇਸ ਕਥਨ ਦੀ ਸਹੀਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ, ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਪੀ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 6 ਵਿੱਚ- ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਟੀਨਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ "• ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਪਰ 26 ਫਰਵਰੀ 1952 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼- ਰਾਤ 8 ਵਜੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਉਪ- ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜੰਗ ਦਿਆਲ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਗਏ - ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੋਰ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਅਤੇ 27 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਫਿਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2, ਮਿਸਟਰ ਦੇ ਘਰ ਗਏ।

ਸ਼ਿੰਗਲ ਨੇ 27 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 9.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਸ਼੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਿਆਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਸਾਮਾਨ ਉਤਾਰਨਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਦਿਨ, ਭਾਵ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਵਰਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਬੇਨਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 2 ਨੂੰ

ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਲਾਹ ਲਈ ਜਾ ਸਕੇ, ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2, ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਥਾਨਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਕਾਨੂੰਨ"। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਿਰ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਘਰ ਗਏ, ਪਰ ਉਹ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। 1. ਫਿਰ ਉਹ ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਆਏ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪੁਲਿਸ "ਬਾਜ਼ਾਰ ਦੀ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸੈਂਕੜਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦੀ ਹੈ"। ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਤਾਲੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਰੀਬ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਕੱਢਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਟਰੱਕ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਟੋਕਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ਮਜ਼ਦੂਰ ਵੀ ਉਥੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਥਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲਖਮੀਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉਸ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ 12.15 ਵਜੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਘਰ ਗਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 3 ਵਜੇ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਭੇਜੀ ਅਤੇ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ 3.15 ਵਜੇ ਟਿੱਪਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। , "ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਨੂੰ"। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ

ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੰਸਕਰਣ

2 ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 6, 7, 8, 9 ਅਤੇ 10 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ,

ਜੋ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗੈਰ-ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ; ਤੱਥ ਸ੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼-

ਨਾ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਕਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਦਾ ਸੰਸਕਰਣ ਕੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਬੇਤੁਕਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ ਕਿ ਇਸ ਸੱਜਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: -

Kapur, J.

"ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:-"

ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਵੱਲੋਂ ਖੁਦ ਕਹੀਆਂ ਜਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਤੱਥ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿੱਥੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਕਿਹੜੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਹ ਪੈਰੇ 10, 11, 12 ਅਤੇ 13 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ:

"10. ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ 'ਤੇ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 3

ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਕਸਟੋਰੀਅਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਬੇਦਖਲੀ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 27 ਫਰਵਰੀ 1952 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ ਕੁਤਬ ਰੋਡ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ ਦੇ ਬਦਲਵੇਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ।

11. ਕਿ 27 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਵਿਰੋਧ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ , ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਲ ਨੇੜੇ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।

12. Tjiat, ਹਾਲਾਤ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਵਾਬ dents ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ।

- 13; ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਰੈਂਕ ਟਰੇਸ ਪਾਸਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਘਾਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। "

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸਵਾਲ ਹੈ

ਕੀ ਕਾਰਵਾਈ,, ਜੋ Mt ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਕਪੂਰ, ਜੇ.

ਸ਼ਿਹਗਲ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ, ਨਿਯਮ, ਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੁਕਮ. ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਿਹਗਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹਲਫਨਾਮਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਦਿਆਲ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ। ਸ਼ਿੰਗਲ ਯਗੁਕ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ. .ਦਿਖਾਓ ਕਿ ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਉਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ "ਰੈਂਕ ਟਰੇਸਸਰ" ਹੋਣ। ਨੋਟਿਸ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਤਾਲੇ ਤੋੜਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 27 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 12.15 ਵਜੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:-

"ਜਦੋਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਐਨ.ਡੀ. 184, ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ, ਦਿੱਲੀ, ਬਿਨਾਂ ਆਰਟੀ ਟਾਈਟਲ, ਅਧਿਕਾਰ, ਦਾਅਵੇ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਦਰਜੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੁਕਾਨ, ਕੁਤਬ ਰੋਡ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ, ਕੁਤਬ ਰੋਡ, ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

1, ਜੇ. ^ .ਪਿੰਗਲ, ਪੀ.ਸੀ.ਐਸ.(ਆਰ), ਅਫਸਰ ਸਪੈਸ਼ਲ ਪੁਈ.! /ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਪੇਲ੍ਹੀ ਰਾਜ, ਨੂੰ ਉਕਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਿਵਾਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਦੁਆਰਾ 'ਡੀਰਪੇਟ ਏਪੀਡੀ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ 27 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਟਾਓ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਬਦਵੇ-ਉਲੇਖ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨ' ਤੇ ਸ਼ਿਫਟ ਕਰੋ। ਫਰਵਰੀ 1952, ਸਵੇਰੇ 0 ਵਜੇ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਬਾਨੀ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।

ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਮੇਰੇ ਹੱਥ

ਹੇਠ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੋਹਰ ਇਸ ਦਿਨ apd ਹੋਰ

26 ਫਰਵਰੀ 1952 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ

ਸ੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼-(ਐਸ.ਡੀ.) ਜੇ.ਐਨ. ਸ਼ਿੰਗਲ, ਜੰਗ ਪਾਇਲ, ਡਿਪਟੀ ਕਮ-

ਅਫਸਰ ਆਨ ਸਪੈਸ਼ਲ ਡਿਊਟੀ (ਪੁਨਰਵਾਸ) ਮਿਸ਼ਨਰ,

ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਦਿੱਲੀ। ਦਿੱਲੀ

ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭੋ

ਕਪੂਰ, ਜੇ.

ਬੀ? ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ "ਸਪੈਸ਼ਲ ਡਿਊਟੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਰੀਹੈਬਿਲਿਟੇਸ਼ਨ) ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ" ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਦਫਤਰ ਕਿਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਕਿਸ ਅਥਾਰਟੀ ਤਹਿਤ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸ ਕਾਨੂੰਨ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਰਡਰ 'ਤੇ ਜੋ ਮੋਹਰ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਚ "ਬੇਦਖਲੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ" ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਹ ਕੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸਕ੍ਰਿੰਗਲ ਕਿਸ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਵਿਦਵਾਨ ਸਟੈਂਡਿੰਗ ਵਕੀਲ ਇਕ ਹੋਰ ਐਕਟ ਦਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਵਿਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਬੇਸ਼ੱਕ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿੱਤੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ 1 ਦਸੰਬਰ 194[^] ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ 13 ਦਸੰਬਰ 1949 ਨੂੰ ਜੇਹ ਕਸਟਡੀਅਨ ਨੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਸੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਹੈ. 5 ਜੁਲਾਈ 1949 ਦਾ ਇੱਕ ਹੁਕਮ, ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਪਾਸ ਹੋਇਆ। ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਸਮੇਤ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਲੋਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਗੈਰ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ-ਕਿ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜੰਗ ਦਿਆਲ, 18 ਨਵੰਬਰ 1947 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਿਸ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਕਲਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਮਿਸ਼ਨਰ, ਇਹ ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਜਾਂ ਦਿੱਲੀ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਹੋਰ ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਕਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਨ। ਨਵੰਬਰ 1947, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕਪੂਰ ਨੂੰ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। J. ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਦਸੰਬਰ 1948 ਅਤੇ ਜੁਲਾਈ 1949 ਵਿੱਚ ਕਸਟੋਰੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 1 ਅਤੇ 2 ਨੇ - ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੇ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ' ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਟੇਟਮੈਂਟ _ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲੈਣੀ

ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਰੋਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਨਿਪਟਾਰਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜੋ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਕਹੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਫਿਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਿਸਦਾ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਜੋ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇ ਅਫਸਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। *ਈਸ਼ਗਬੇਈ ਏਲੇਕੋ ਬਨਾਮ ਨਾਈਜੀਰੀਆ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1)* ਵਿੱਚ, ਲਾਰਡ ਐਟਕਿਨ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ: -

ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨਿਆਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਜਾਂ ਸੰਪਤੀ ਨਾਲ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਵਿਸ਼ਾ

(1) ਏਆਈਆਰ, 1931 ਪੀਸੀ 248 ਤੇ ਪੀ. 252

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪੈਰਾ 10 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ 'ਤੇ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਕਸ ਟੇਡੀਅਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਬੇਦਖਲੀ ਨੋਟਿਸ ਹੁਣ com ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਚੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਹੜੀ ਸਮੱਗਰੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਨੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕਸਟਡੀ ਦੇ ਕਿਹੜੇ-ਕਿਹੜੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜਾਂ ਇੰਨੀ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਇਹ ਮੁੜ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਪੱਖੀ ਸਥਿਤੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ 'ਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਮੌਕੇ ਦੇ, ਜਿਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਖ਼ਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਜ਼ਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦਾ ਕੁਝ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਹੁਕਮ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਨੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨੇ ਸਨ, ਉਹ ਵੀ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਨੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ।-ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਉਦਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ/ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

Vr ਕੋਈ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ;. ਅਤੇ \t ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ;ਸਪ-ਬਮੇਸ* ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਨ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, W^ ^l, my ; ਰਾਏ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 3 ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਡਿਪਟੀ, ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ- ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮਿਸ਼ਨਰ,: ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਨ, ਡਿਸਪੋਜ਼ਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ; ਇੱਕ : ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ

ਆਰਡਰ ਕਰੋ ।

,5

^ ^ ਮਿਸਟਰ? ਸ਼ਿਵਚਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ 'ਨੰਬਰ/3, - ਪੇਜ ਕੀਤਾ ^ ਕਿ ਕਬਜ਼ਾ ^ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ;

ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦਾ ਹੋਵੇ/ 7 f ਜੇਕਰ 'ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ , 1 ^ ਸਿਰਫ 1 ਤੱਥ' ਕਿ ਕਬਜ਼ਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਾਡੇ 'ਗੈਰ-

ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼' ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ 'ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ'। 'ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ 'ਕੋਈ-ਮਿਸ਼ਲ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ' ਇਹ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ 'ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਸਟੇਬਲਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ' ਮੁੱਦਾ। ਇੱਕ - ਹਾਲੀਆ • ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਡਾ: ਐਸ? ਕੇ. ਖੰਨਾ ਵਲਿਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਮੈਬਰ ਸਨ, ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਾ ■ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਜੇ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਗਰਮਜ਼ੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 'ਕਬਜ਼ਾ' ਨੂੰ 'ਮੂਲ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ' ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। - r/: \ : r. c ਹ. / 3; ^ - . ਅਧਿਕਾਰੀ; ਦੇ; /ਸਟੇਟ ^ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ - ਬਾਏ ਦੇ ਖਿਲਾਫ/ਮਿਰੀ_ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ^ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ;-■ ਆਰਬੀ ਟ੍ਰੀਲੀ/ .ਅਤੇ ^-ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਜੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ /-ਘੋਰ ਹੈ ਕਿ - ਸਾਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ'226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ /

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ;ਮੈਂ ;ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵਾਂਗਾ/ਅਤੇ/ਹੁਕਮ ਦੇਵਾਂਗਾ ਕਿ .- ਪਟੀਸ਼ਨਰਜ਼ ਨੂੰ ..ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ.ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। . ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਲਾਗਤ - ਹੋਵੇਗੀ। ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਆਰਡਰ .ਇੱਕ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। .ਕੈਸਲ ਦੀ ਫੀਸ .200 ਰੁ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਮਨਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ